

Az utolsó kapitányi találkozó...

Búcsú Marik Tamástól

Marik Tamás OFM, a Franka egykori tanára életének 82. évében visszaadta lelkét Teremtőjének. 2022. január 8-án Varga László püspök úr hálaadó szentmisét mutatott be érte a kaposvári Szent Imre-templomban. Tokár János atya is koncelebrált. Sokan ott voltunk régi diákjai, kapitányai közül.

Püspök atya homíliája nagyon megérintett, melyből néhány gondolatot szeretnék megosztani veletek:

- Köszönöm, hogy eljöttetek, köszönöm, hogy szerettétek Tamást!
- A Magyar Katolikus Karizmatikus megújulás kiemelkedő és „úttörő” papja volt, Ő is azok közé tartozott, akit nem lehetett „sztaniolpapírba” csomagolni és tömegcikként fogyaszthatóvá tenni. Aki valahol mindig kilógott a sorból az egyházon belül és kívül is.
- Hálát adok azért a ferences szerzetesért, aki papként, tanárként és karizmatikus prédikátorként sokat ajándékozott rendtársainak, diákjainak és a Katolikus Karizmatikus Megújulásnak egyaránt.
- Olyan erővel hirdette az örömhírt és úgy imádkozott, hogy ez a templom mindig zsúfolásig tele volt.
- Hálát adok a kapitányért, a vitorlázásokért és a rengeteg tanításért, a lelkigyakorlatokért.
- Hála a lényéből áradó derűért és öröméért. Követve ezzel Szent Ferenc tanácsát, aki azt a küldetést adta követőinek, hogy emeljék fel az emberek szívét, és szolgáltassanak nekik okot az öröme. Másra Tamásnak sem volt szüksége, csak a belőle áradó öröme és derűre.
- Hála az évekig ágyhoz kötött szenvedőért, akit múlt év december 15-én levettek a betegség keresztjéről. És mert az Úrban bízott, azóta új erőre kapva szárnyra kelt, mint a sasok, már futhat, de nem lankad meg, járhat, és többé nem fárad el.”

Amikor 1976-ban a Frankába kerültem, Tamás a nagy harmadikosok prefektusa volt. Mi, szecskák, úgy néztünk rá, mint a csodára. Tamás motorozott, a diákkonyhán mosogatott, és mindig mosolygott a szeme. Hamar megtapasztaltuk, hogy a hatalmas termet kedves, segítőkész, optimista, csupa szív embert rejt. Gyakran teáztunk nála a szobájában, órákig beszélgettünk a búbos kemence mellett. Az érettségi évében osztályfőnököm is lett. Nyaranta Csopakon, jó néhány társammal együtt vitorlázni tanított, balatoni túrákra vitt bennünket. Érettségi után, amikor már megszereztük a vízi jártasságit és kapitányok lettünk, mi vittük vitorlás túrára az iskola diákjait. Ekkor kezdődtek a kapitányi találkozók is, ami év közbeni találkozásokat jelentett, amikor beszélgettünk, imádkoztunk, olvastuk a Szentírást... Ő készített föl a házasság szentségére, ő esketett, ő keresztelte az első gyermekünket... Tavaly augusztusban – egy vitorlástúra végén – Mikesy Péterrel (1977/B) meglátogattuk, akkor találkoztunk utoljára. Azóta néhányszor telefonon beszélünk, mindig derűs volt a hangja, és azt kérdezte „*mikor gyűttök?*”...

Kaposváron, a szentmisén sok kapitány adott hálát, hogy tanítványa, barátja lehetett Tamásnak. Néhány évtized kihagyása után ez volt az utolsó kapitányi találkozó...

Dr. Geiszelhardt Gábor (1976/A)